

„Danferen“, et halvugentlig Nøds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika, udgivet af DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

Danmarks nye Ministerium. Presidens Udtalelser. Det nye Ministerium har i Landets Presse faaet en meget fordelagtig Bedømmelse. Følgende er et kort Uddrag. Hovedstadens Presse:

„København“: „Det nye Ministerium, hvori fire af Ministeriet J. C. Christensen's Medlemmer gaar over, har sit Program saa tydeligt markeret, som man kan forlange. Igennem Konsejlspræsidentens Overtagelse af Forborsministeriet er det lagt saa stærkt som muligt, at det er Ordningen af Landets Forfar, som denne Regering har sat til Maal.

„Vort Land“: „Sagligt set er Hr. Neergaards Valg af nye Ministre da vilkaarligt og svagt. Vortset fra det nye og uprøvede Handelsministerium og detses Indehaver havde han kun en eneste Mand, der maatte siges at kunne udfylde sin Plads som Finansminister, og det var ham selv som Finansminister. Denne ene rykker han bort fra Pladsen og bringer ham i Forborsministeriet, hvormed han hidtil har været ganske uden Forbindelse.

„Politiken“: „Der blev lagt en stor Opgave paa Neergaards Skulder, da han af den offentlige Mening entusiastisk udpegedes til Konsejlspræsident. Der krævedes af ham, at han skulde være en Mand, og en betydelig Gerning ventede paa ham. Desværre synes Hr. Neergaard ikke fuldt at have opfattet, hvor stærke de Forhold er, der har bragt ham i Forgrund. Desuden mangler han Mandens Evne til at kræve sin Plads. Han er altid gaaet til Side for Hr. J. C. Christensen, der henholdsvis har udnyttet det svage i Hr. Neergaards Personlighed. For 13 Aar siden tjente han Hr. Neergaards Politik, tog alle de med dens Gennemførelse forbundne Fordele og tvang samtidig Hr. Neergaard selv fra en ledende Politikers Stilling ud i det hjerste Mørke.

„Kolding Folkeblad“: „Ministeriet Neergaard gaar ind til en meget vanskelig Opgave. Det er da Venstres Pligt at staa sluttet og enigt om det. For vor Egns Vedkommende tør vi sige, at Venstres energisk vil støtte det nye Ministerium. Og vi er vis paa, at saadan er det hele Landet over.“

„Nalborg Amtstidende“: „Der har været et Øjeblik, da ret formaende Kræfter har været ude efter selve Højesteret ved denne Lejlighed. Dette er det lykkelige at redde ud af Forvirringen. De Kræfter, der har været ude efter en ny Politik som Følge af Ulykken, en Politik, der skulde grundlægges den store „konervative Samling“, de Kræfter staa dybt fluffede i dette Øjeblik. Det er Situationen's lyse Side.

„Danse om Guldkalven“: „Wenn der Tanz um das goldene Kalb beginnt, werden noch heute die Tafeln des Gejetzes zerbrochen.“

„Danse om Guldkalven“: „Nær det Gearst, som maa holde for, idet et Medlem af Nationalkomiteen for Uafhængigheds-Partiet i Missionen har neblagt sit Mandat i et Brev til Gearst. I samme udtaler han, at han ikke vil have sit Navn forbundet med et Parti af Personer, som enten selv stjæler Breve eller foranlediger andre til at gøre det.

„Danse om Guldkalven“: „Den 26. Okt. kastedes der en Bombe ned paa en Gade i Wien Barcelona, Spanien; dog var Kong Alfonso og Dronning Victoria flere Mil fra Gerningsstedet. Autoriteterne kalder det en Spøg af en eller anden, men det er ikke lykkelig at finde Spøgeflugten.

„Danse om Guldkalven“: „Vi alene vide.“ I gamle Dage tillagde man særlig Kristofratiet eller Bureaukratiet denne Paastand, og det var vel ikke helt uberegtiget. I vor Tid passer den sikkert paa Partierne hver for sig. Modfatte Parti er naturligvis blind og vedintet. Særlig i en af vore danske-amerikanske Partier synes „Vi alene vide“ Paastanden at ligge til Grund for alle redaktionelle Udtalelser.

tingsmagten. Det har tværtimod valgt at lade sig repræsentere i den nye Regering af en Del af de gamle Forere og derved bevirket, at Ministeriet Neergaard ikke kan frigøre sig fra den mørke Slaghygge. Alberti-Affæren har kastet ud i dansk politisk Liv.

„Dannebrog“: „Det nye Ministerium, som Kongen sanktionerede, vil gøre et godt Indtryk paa alle Menneker, som har mere Interesse for at staa Samfund i fuld Ugevægt gennem et roligt Arbejde end for at rolle ved Samfundsbalancen gennem en anstrengt Spekulation i Skandalen.

„Danse om Guldkalven“: „Gennem mange Aars Egteskab havde det været disse Folks dybe Duffe, at de maatte faa et Barn. Nu gled der et underligt, lykkeligt Smil over Hustruens Ansigt. Hun tog sin Mand om Halsen og hvøjtede ham noget i Dret, noget, som hun denne Morgen mente at have faaet Bished i sit Sind.

„Danse om Guldkalven“: „Han brød ud i et Glædesraab — og sporede en forunderlig Fred i sit Indre. Den vilde Storm derinde lagde sig paa de rene, gode Tankers Rud.

„Danse om Guldkalven“: „Han fik straks hen til sin fornemte Kunde og fortalte hele Oplevelsen, og saa hvad Nomina havde hvijst ham i Dret.

„Danse om Guldkalven“: „Skuespilleren, der var vel øvet i at foretælle dyb Bevægelse paa Scenen, blev denne Gang nødt til at vise ægte Nørdhed. Og uden Betænkning greb han paa Bordet fem 1000-Rubel-Sedler, som han rakte Varbereren med de Ord: „Disse Pengene er ikke til dig. Dem giver du til lille Sarka, naar hun kommer, fordi hun frelste et Liv, der hidtil var Udværelsen uærdigt, men som fra denne Stund bliver forandret.“

„Danse om Guldkalven“: „En frygtelig Dans, Danse om Guldkalven! Den gør ellers blide, fredelige Menneker til dyriste, henholdsvis Pengejægere. For Penges Skyld vil Menneket gøre hvad som helst: begaa Zludaad, øve Mord, Helligbrøde, ombringe Foreldre, Søstrende, gøre sig skyldig i Underlæg, Raskjævlige, Wened, undertrykke, udpine, blodjuge alt og alle, der stiller sig hindrende i Vejen. Thi det er Guldkalvedansens Betydning i Samtiden, det er dens bestialte Indflydelse paa de Sjæle, der giver sig den hen: Vækkelsen af denne rædsonne Guldkalv, denne Pengehunger, der, jo mere den læstes og nættes, hungere og tørster med desto større Bølsømhed.

„Danse om Guldkalven“: „Gud hjælp dem, der er fangne af Guldske Dæmon, den onde Mand, der vedligeholder Gerrighedsflammen, som er en Spire, et Rodstød til Al ond! Et meget mærkeligt Tilfælde tildrog sig engang i Rusland. En lærer Skuespiller, der desuden og saa var Pengejægger, kom en Aften, efter ved Spil at have vundet en styrkende Sum, en hel Formue, i noget omtaaet Tilstand hjem til sit Sotel. Den følgende Morgen blev sædvanligt Klokket indfandt hans Varber sig i hans Soveværelse. Da denne saa alle de mange flunkende Bankedler paa Bordet — i Guldkalv havde Menneket henlængt Klæder og Penge, som det traf sig — blev han krindevind i Ansigtet. Han tog Sæde, til Serren fik sit Løj paa. Denne lagde Mærke til hans usædvanlige Bæremåde, saa

„Danse om Guldkalven“: „Gennem mange Aars Egteskab havde det været disse Folks dybe Duffe, at de maatte faa et Barn. Nu gled der et underligt, lykkeligt Smil over Hustruens Ansigt. Hun tog sin Mand om Halsen og hvøjtede ham noget i Dret, noget, som hun denne Morgen mente at have faaet Bished i sit Sind.

„Danse om Guldkalven“: „Han brød ud i et Glædesraab — og sporede en forunderlig Fred i sit Indre. Den vilde Storm derinde lagde sig paa de rene, gode Tankers Rud.

„Danse om Guldkalven“: „Han fik straks hen til sin fornemte Kunde og fortalte hele Oplevelsen, og saa hvad Nomina havde hvijst ham i Dret.

„Danse om Guldkalven“: „Skuespilleren, der var vel øvet i at foretælle dyb Bevægelse paa Scenen, blev denne Gang nødt til at vise ægte Nørdhed. Og uden Betænkning greb han paa Bordet fem 1000-Rubel-Sedler, som han rakte Varbereren med de Ord: „Disse Pengene er ikke til dig. Dem giver du til lille Sarka, naar hun kommer, fordi hun frelste et Liv, der hidtil var Udværelsen uærdigt, men som fra denne Stund bliver forandret.“

„Danse om Guldkalven“: „En frygtelig Dans, Danse om Guldkalven! Den gør ellers blide, fredelige Menneker til dyriste, henholdsvis Pengejægere. For Penges Skyld vil Menneket gøre hvad som helst: begaa Zludaad, øve Mord, Helligbrøde, ombringe Foreldre, Søstrende, gøre sig skyldig i Underlæg, Raskjævlige, Wened, undertrykke, udpine, blodjuge alt og alle, der stiller sig hindrende i Vejen. Thi det er Guldkalvedansens Betydning i Samtiden, det er dens bestialte Indflydelse paa de Sjæle, der giver sig den hen: Vækkelsen af denne rædsonne Guldkalv, denne Pengehunger, der, jo mere den læstes og nættes, hungere og tørster med desto større Bølsømhed.

„Danse om Guldkalven“: „Gud hjælp dem, der er fangne af Guldske Dæmon, den onde Mand, der vedligeholder Gerrighedsflammen, som er en Spire, et Rodstød til Al ond! Et meget mærkeligt Tilfælde tildrog sig engang i Rusland. En lærer Skuespiller, der desuden og saa var Pengejægger, kom en Aften, efter ved Spil at have vundet en styrkende Sum, en hel Formue, i noget omtaaet Tilstand hjem til sit Sotel. Den følgende Morgen blev sædvanligt Klokket indfandt hans Varber sig i hans Soveværelse. Da denne saa alle de mange flunkende Bankedler paa Bordet — i Guldkalv havde Menneket henlængt Klæder og Penge, som det traf sig — blev han krindevind i Ansigtet. Han tog Sæde, til Serren fik sit Løj paa. Denne lagde Mærke til hans usædvanlige Bæremåde, saa

„Danse om Guldkalven“: „Gennem mange Aars Egteskab havde det været disse Folks dybe Duffe, at de maatte faa et Barn. Nu gled der et underligt, lykkeligt Smil over Hustruens Ansigt. Hun tog sin Mand om Halsen og hvøjtede ham noget i Dret, noget, som hun denne Morgen mente at have faaet Bished i sit Sind.

„Danse om Guldkalven“: „Han brød ud i et Glædesraab — og sporede en forunderlig Fred i sit Indre. Den vilde Storm derinde lagde sig paa de rene, gode Tankers Rud.

„Danse om Guldkalven“: „Han fik straks hen til sin fornemte Kunde og fortalte hele Oplevelsen, og saa hvad Nomina havde hvijst ham i Dret.

„Danse om Guldkalven“: „Skuespilleren, der var vel øvet i at foretælle dyb Bevægelse paa Scenen, blev denne Gang nødt til at vise ægte Nørdhed. Og uden Betænkning greb han paa Bordet fem 1000-Rubel-Sedler, som han rakte Varbereren med de Ord: „Disse Pengene er ikke til dig. Dem giver du til lille Sarka, naar hun kommer, fordi hun frelste et Liv, der hidtil var Udværelsen uærdigt, men som fra denne Stund bliver forandret.“

„Danse om Guldkalven“: „En frygtelig Dans, Danse om Guldkalven! Den gør ellers blide, fredelige Menneker til dyriste, henholdsvis Pengejægere. For Penges Skyld vil Menneket gøre hvad som helst: begaa Zludaad, øve Mord, Helligbrøde, ombringe Foreldre, Søstrende, gøre sig skyldig i Underlæg, Raskjævlige, Wened, undertrykke, udpine, blodjuge alt og alle, der stiller sig hindrende i Vejen. Thi det er Guldkalvedansens Betydning i Samtiden, det er dens bestialte Indflydelse paa de Sjæle, der giver sig den hen: Vækkelsen af denne rædsonne Guldkalv, denne Pengehunger, der, jo mere den læstes og nættes, hungere og tørster med desto større Bølsømhed.

„Danse om Guldkalven“: „Gud hjælp dem, der er fangne af Guldske Dæmon, den onde Mand, der vedligeholder Gerrighedsflammen, som er en Spire, et Rodstød til Al ond! Et meget mærkeligt Tilfælde tildrog sig engang i Rusland. En lærer Skuespiller, der desuden og saa var Pengejægger, kom en Aften, efter ved Spil at have vundet en styrkende Sum, en hel Formue, i noget omtaaet Tilstand hjem til sit Sotel. Den følgende Morgen blev sædvanligt Klokket indfandt hans Varber sig i hans Soveværelse. Da denne saa alle de mange flunkende Bankedler paa Bordet — i Guldkalv havde Menneket henlængt Klæder og Penge, som det traf sig — blev han krindevind i Ansigtet. Han tog Sæde, til Serren fik sit Løj paa. Denne lagde Mærke til hans usædvanlige Bæremåde, saa

„Danse om Guldkalven“: „Gennem mange Aars Egteskab havde det været disse Folks dybe Duffe, at de maatte faa et Barn. Nu gled der et underligt, lykkeligt Smil over Hustruens Ansigt. Hun tog sin Mand om Halsen og hvøjtede ham noget i Dret, noget, som hun denne Morgen mente at have faaet Bished i sit Sind.

„Danse om Guldkalven“: „Han brød ud i et Glædesraab — og sporede en forunderlig Fred i sit Indre. Den vilde Storm derinde lagde sig paa de rene, gode Tankers Rud.

„Danse om Guldkalven“: „Han fik straks hen til sin fornemte Kunde og fortalte hele Oplevelsen, og saa hvad Nomina havde hvijst ham i Dret.

„Danse om Guldkalven“: „Skuespilleren, der var vel øvet i at foretælle dyb Bevægelse paa Scenen, blev denne Gang nødt til at vise ægte Nørdhed. Og uden Betænkning greb han paa Bordet fem 1000-Rubel-Sedler, som han rakte Varbereren med de Ord: „Disse Pengene er ikke til dig. Dem giver du til lille Sarka, naar hun kommer, fordi hun frelste et Liv, der hidtil var Udværelsen uærdigt, men som fra denne Stund bliver forandret.“

„Danse om Guldkalven“: „En frygtelig Dans, Danse om Guldkalven! Den gør ellers blide, fredelige Menneker til dyriste, henholdsvis Pengejægere. For Penges Skyld vil Menneket gøre hvad som helst: begaa Zludaad, øve Mord, Helligbrøde, ombringe Foreldre, Søstrende, gøre sig skyldig i Underlæg, Raskjævlige, Wened, undertrykke, udpine, blodjuge alt og alle, der stiller sig hindrende i Vejen. Thi det er Guldkalvedansens Betydning i Samtiden, det er dens bestialte Indflydelse paa de Sjæle, der giver sig den hen: Vækkelsen af denne rædsonne Guldkalv, denne Pengehunger, der, jo mere den læstes og nættes, hungere og tørster med desto større Bølsømhed.

„Danse om Guldkalven“: „Gud hjælp dem, der er fangne af Guldske Dæmon, den onde Mand, der vedligeholder Gerrighedsflammen, som er en Spire, et Rodstød til Al ond! Et meget mærkeligt Tilfælde tildrog sig engang i Rusland. En lærer Skuespiller, der desuden og saa var Pengejægger, kom en Aften, efter ved Spil at have vundet en styrkende Sum, en hel Formue, i noget omtaaet Tilstand hjem til sit Sotel. Den følgende Morgen blev sædvanligt Klokket indfandt hans Varber sig i hans Soveværelse. Da denne saa alle de mange flunkende Bankedler paa Bordet — i Guldkalv havde Menneket henlængt Klæder og Penge, som det traf sig — blev han krindevind i Ansigtet. Han tog Sæde, til Serren fik sit Løj paa. Denne lagde Mærke til hans usædvanlige Bæremåde, saa

„Danse om Guldkalven“: „Gennem mange Aars Egteskab havde det været disse Folks dybe Duffe, at de maatte faa et Barn. Nu gled der et underligt, lykkeligt Smil over Hustruens Ansigt. Hun tog sin Mand om Halsen og hvøjtede ham noget i Dret, noget, som hun denne Morgen mente at have faaet Bished i sit Sind.

„Danse om Guldkalven“: „Han brød ud i et Glædesraab — og sporede en forunderlig Fred i sit Indre. Den vilde Storm derinde lagde sig paa de rene, gode Tankers Rud.

„Danse om Guldkalven“: „Han fik straks hen til sin fornemte Kunde og fortalte hele Oplevelsen, og saa hvad Nomina havde hvijst ham i Dret.

„Danse om Guldkalven“: „Skuespilleren, der var vel øvet i at foretælle dyb Bevægelse paa Scenen, blev denne Gang nødt til at vise ægte Nørdhed. Og uden Betænkning greb han paa Bordet fem 1000-Rubel-Sedler, som han rakte Varbereren med de Ord: „Disse Pengene er ikke til dig. Dem giver du til lille Sarka, naar hun kommer, fordi hun frelste et Liv, der hidtil var Udværelsen uærdigt, men som fra denne Stund bliver forandret.“

„Danse om Guldkalven“: „En frygtelig Dans, Danse om Guldkalven! Den gør ellers blide, fredelige Menneker til dyriste, henholdsvis Pengejægere. For Penges Skyld vil Menneket gøre hvad som helst: begaa Zludaad, øve Mord, Helligbrøde, ombringe Foreldre, Søstrende, gøre sig skyldig i Underlæg, Raskjævlige, Wened, undertrykke, udpine, blodjuge alt og alle, der stiller sig hindrende i Vejen. Thi det er Guldkalvedansens Betydning i Samtiden, det er dens bestialte Indflydelse paa de Sjæle, der giver sig den hen: Vækkelsen af denne rædsonne Guldkalv, denne Pengehunger, der, jo mere den læstes og nættes, hungere og tørster med desto større Bølsømhed.

„Danse om Guldkalven“: „Gud hjælp dem, der er fangne af Guldske Dæmon, den onde Mand, der vedligeholder Gerrighedsflammen, som er en Spire, et Rodstød til Al ond! Et meget mærkeligt Tilfælde tildrog sig engang i Rusland. En lærer Skuespiller, der desuden og saa var Pengejægger, kom en Aften, efter ved Spil at have vundet en styrkende Sum, en hel Formue, i noget omtaaet Tilstand hjem til sit Sotel. Den følgende Morgen blev sædvanligt Klokket indfandt hans Varber sig i hans Soveværelse. Da denne saa alle de mange flunkende Bankedler paa Bordet — i Guldkalv havde Menneket henlængt Klæder og Penge, som det traf sig — blev han krindevind i Ansigtet. Han tog Sæde, til Serren fik sit Løj paa. Denne lagde Mærke til hans usædvanlige Bæremåde, saa

„Danse om Guldkalven“: „Gennem mange Aars Egteskab havde det været disse Folks dybe Duffe, at de maatte faa et Barn. Nu gled der et underligt, lykkeligt Smil over Hustruens Ansigt. Hun tog sin Mand om Halsen og hvøjtede ham noget i Dret, noget, som hun denne Morgen mente at have faaet Bished i sit Sind.

„Danse om Guldkalven“: „Han brød ud i et Glædesraab — og sporede en forunderlig Fred i sit Indre. Den vilde Storm derinde lagde sig paa de rene, gode Tankers Rud.

„Danse om Guldkalven“: „Han fik straks hen til sin fornemte Kunde og fortalte hele Oplevelsen, og saa hvad Nomina havde hvijst ham i Dret.

„Danse om Guldkalven“: „Skuespilleren, der var vel øvet i at foretælle dyb Bevægelse paa Scenen, blev denne Gang nødt til at vise ægte Nørdhed. Og uden Betænkning greb han paa Bordet fem 1000-Rubel-Sedler, som han rakte Varbereren med de Ord: „Disse Pengene er ikke til dig. Dem giver du til lille Sarka, naar hun kommer, fordi hun frelste et Liv, der hidtil var Udværelsen uærdigt, men som fra denne Stund bliver forandret.“

„Danse om Guldkalven“: „En frygtelig Dans, Danse om Guldkalven! Den gør ellers blide, fredelige Menneker til dyriste, henholdsvis Pengejægere. For Penges Skyld vil Menneket gøre hvad som helst: begaa Zludaad, øve Mord, Helligbrøde, ombringe Foreldre, Søstrende, gøre sig skyldig i Underlæg, Raskjævlige, Wened, undertrykke, udpine, blodjuge alt og alle, der stiller sig hindrende i Vejen. Thi det er Guldkalvedansens Betydning i Samtiden, det er dens bestialte Indflydelse paa de Sjæle, der giver sig den hen: Vækkelsen af denne rædsonne Guldkalv, denne Pengehunger, der, jo mere den læstes og nættes, hungere og tørster med desto større Bølsømhed.

„Danse om Guldkalven“: „Gud hjælp dem, der er fangne af Guldske Dæmon, den onde Mand, der vedligeholder Gerrighedsflammen, som er en Spire, et Rodstød til Al ond! Et meget mærkeligt Tilfælde tildrog sig engang i Rusland. En lærer Skuespiller, der desuden og saa var Pengejægger, kom en Aften, efter ved Spil at have vundet en styrkende Sum, en hel Formue, i noget omtaaet Tilstand hjem til sit Sotel. Den følgende Morgen blev sædvanligt Klokket indfandt hans Varber sig i hans Soveværelse. Da denne saa alle de mange flunkende Bankedler paa Bordet — i Guldkalv havde Menneket henlængt Klæder og Penge, som det traf sig — blev han krindevind i Ansigtet. Han tog Sæde, til Serren fik sit Løj paa. Denne lagde Mærke til hans usædvanlige Bæremåde, saa

„Danse om Guldkalven“: „Gennem mange Aars Egteskab havde det været disse Folks dybe Duffe, at de maatte faa et Barn. Nu gled der et underligt, lykkeligt Smil over Hustruens Ansigt. Hun tog sin Mand om Halsen og hvøjtede ham noget i Dret, noget, som hun denne Morgen mente at have faaet Bished i sit Sind.

„Danse om Guldkalven“: „Han brød ud i et Glædesraab — og sporede en forunderlig Fred i sit Indre. Den vilde Storm derinde lagde sig paa de rene, gode Tankers Rud.

„Danse om Guldkalven“: „Han fik straks hen til sin fornemte Kunde og fortalte hele Oplevelsen, og saa hvad Nomina havde hvijst ham i Dret.

„Danse om Guldkalven“: „Skuespilleren, der var vel øvet i at foretælle dyb Bevægelse paa Scenen, blev denne Gang nødt til at vise ægte Nørdhed. Og uden Betænkning greb han paa Bordet fem 1000-Rubel-Sedler, som han rakte Varbereren med de Ord: „Disse Pengene er ikke til dig. Dem giver du til lille Sarka, naar hun kommer, fordi hun frelste et Liv, der hidtil var Udværelsen uærdigt, men som fra denne Stund bliver forandret.“

„Danse om Guldkalven“: „En frygtelig Dans, Danse om Guldkalven! Den gør ellers blide, fredelige Menneker til dyriste, henholdsvis Pengejægere. For Penges Skyld vil Menneket gøre hvad som helst: begaa Zludaad, øve Mord, Helligbrøde, ombringe Foreldre, Søstrende, gøre sig skyldig i Underlæg, Raskjævlige, Wened, undertrykke, udpine, blodjuge alt og alle, der stiller sig hindrende i Vejen. Thi det er Guldkalvedansens Betydning i Samtiden, det er dens bestialte Indflydelse paa de Sjæle, der giver sig den hen: Vækkelsen af denne rædsonne Guldkalv, denne Pengehunger, der, jo mere den læstes og nættes, hungere og tørster med desto større Bølsømhed.

„Danse om Guldkalven“: „Gud hjælp dem, der er fangne af Guldske Dæmon, den onde Mand, der vedligeholder Gerrighedsflammen, som er en Spire, et Rodstød til Al ond! Et meget mærkeligt Tilfælde tildrog sig engang i Rusland. En lærer Skuespiller, der desuden og saa var Pengejægger, kom en Aften, efter ved Spil at have vundet en styrkende Sum, en hel Formue, i noget omtaaet Tilstand hjem til sit Sotel. Den følgende Morgen blev sædvanligt Klokket indfandt hans Varber sig i hans Soveværelse. Da denne saa alle de mange flunkende Bankedler paa Bordet — i Guldkalv havde Menneket henlængt Klæder og Penge, som det traf sig — blev han krindevind i Ansigtet. Han tog Sæde, til Serren fik sit Løj paa. Denne lagde Mærke til hans usædvanlige Bæremåde, saa

„Danse om Guldkalven“: „Gennem mange Aars Egteskab havde det været disse Folks dybe Duffe, at de maatte faa et Barn. Nu gled der et underligt, lykkeligt Smil over Hustruens Ansigt. Hun tog sin Mand om Halsen og hvøjtede ham noget i Dret, noget, som hun denne Morgen mente at have faaet Bished i sit Sind.

„Danse om Guldkalven“: „Han brød ud i et Glædesraab — og sporede en forunderlig Fred i sit Indre. Den vilde Storm derinde lagde sig paa de rene, gode Tankers Rud.

„Danse om Guldkalven“: „Han fik straks hen til sin fornemte Kunde og fortalte hele Oplevelsen, og saa hvad Nomina havde hvijst ham i Dret.

„Danse om Guldkalven“: „Skuespilleren, der var vel øvet i at foretælle dyb Bevægelse paa Scenen, blev denne Gang nødt til at vise ægte Nørdhed. Og uden Betænkning greb han paa Bordet fem 1000-Rubel-Sedler, som han rakte Varbereren med de Ord: „Disse Pengene er ikke til dig. Dem giver du til lille Sarka, naar hun kommer, fordi hun frelste et Liv, der hidtil var Udværelsen uærdigt, men som fra denne Stund bliver forandret.“